

De Slenker

Van oorsprong uit Groningen (Holland) is deze merkwaardige Kropper of liever half-Kropper, heel weinig bekend buiten Holland. Hij onderscheidt zich vooral door zijn houding en zijn manier van vliegen. Wij zeggen vliegen, maar de Hollandse liefhebbers zeggen 'werken'. Het is een sportduif.

Wanneer een raszuivere Slenker zijn rondje in de lucht wil maken, moet hij natuurlijk eerst opvliegen. Hij doet dat heel anders dan de gewone duiven, hij doet het in drie of vier vleugelslagen en komt zo hoog genoeg boven de daken van de hoge huizen. Het zijn vleugelslagen waarbij de vleugels en de grote slagpennen ongeveer loodrecht ten opzichte van de grond staan na de vleugelslag, welke slag een geluid laat horen dat men heel ver kan waarnemen. Die sprongen hebben tot effect dat de baarden van de slagpennen zozeer slijten, dat de doffer voor de rui van augustus tot september niet meer kan vliegen.

Hoe minder schuin de vleugels worden gedragen en tijdens het opvliegen loodrecht staan, des te meer waarde heeft de Slenker.

Hij wordt des te meer gewaardeerd, naarmate hij met minder vleugelslagen een bepaalde hoogte kan bereiken. Die manier van vliegen heet 'springen'.

Wanneer de duif op voldoende hoogte is gekomen, moet hij beginnen te 'zwemmen'; dat wil zeggen dat hij zijn krachtige vleugelslagen herhaalt; deze keer niet om op te stijgen, maar om zich vooruit te werpen.

Na iedere 'zwemslag', dat wil zeggen na iedere krachtige en klappende vleugelslag, kan de duif, al naar gelang zijn hoeveelheid energie, zich tien tot vijftien meter vooruitwerpen. Normaliter kan een Slenker in één vleugelslag doen wat andere duiven doen in vijf of meer.

De houding van de duif die zwemt is bijzonder, hij neemt de vorm aan van de oude Romeinse boten, de kop wordt achterover gedragen op de hals op de manier van een zwaan, en de staart wordt iets omhoog gedragen. Een Slenker die, wanneer die zwemt, de kop naar voren draagt, zoals de ooievaar, en de staart laat volgen zonder enige inspanning, heeft in de ogen van de echte kenner nauwelijks waarde. Dus hoe meer afstand de Slenker zal afleggen in zo min mogelijk vleugelslagen, hoe meer hij gewaardeerd zal worden. Na het 'zwemmen' komt het 'varen' (zeilen). Weer eenvoudige en krachtige vleugelslagen, maar na de slag moeten de vleugels niet meer parallel omlaag worden gericht, maar boven de rug worden gedragen, zodat ze elkaar ongeveer raken.

Die manier van vliegen van een echte Slenker is een prachtig schouwspel. Wie een raszuivere Slenker heeft zien vliegen, heeft gedurende een paar seconden het schouwspel van kracht, elegantie en grootsheid.

Om met Slenkers een goed resultaat te behalen, moeten deze goed gevoerd worden en moet men ze slechts zo nu en dan uit laten vliegen. Als Slenkers voortdurend kunnen uitvliegen zonder training, worden ze even rustig als andere beweeglijke duiven en richt heel hun energie zich op de voortplanting.

In tentoonstellingskooien spelen deze duiven en winden ze zich voortdurend op; ze maken van tijd tot tijd een beweging die hun eigen moet zijn. Zo richten ze zich op terwijl ze hun kop achterover gooien, heffen de vleugels omhoog, zodat ze elkaar boven de rug raken, terwijl de slagpennen horizontaal staan.

Beschrijving

Daar wij de standaard van dit duivenras niet hebben kunnen vinden, wordt onderstaande beschrijving gemaakt naar exemplaren die in Utrecht zijn geëxposeerd in 1900.

De houding van de Slenkers lijkt op die van de Hollekroppers, dat wil zeggen dat de hals gebogen is als die van de zwaan; en wanneer de duif loopt, trilt zijn hals licht. Deze duif geeft de indruk nerveus te zijn geworden ten gevolge van een overmaat van gebruikte kracht.

De Slenkers lijken sidderende, nerveuze, ziekelijke en tere half-Kroppers die tegelijkertijd iets hebben van de Hollekropper en de tuimelaar.

Enkele onderscheiden zich door een soort dun strikje, dat begint onder de snavel en doorloopt tot onder de oren.

De snavel is tamelijk fijn en vleeskleurig; soms hoornkleurig bij de lichte kleuren en zwart bij de donkere kleuren, zoals bij blauw en zwart.

De ogen zijn of oranjerood of parelkleurig. De oogrand is bleek bij de lichtgekleurden, grijszwart bij de donkeren en roodachtig bij de witten. Het kopje is wat lang, de voorkop tamelijk hoog, van boven wat afgeplat; de kopveren zijn soms wat langer naar de nek toe wat bij sommige doffers een soort kuifje of manen

vormt, niet heel opvallend; dat wil zeggen dat de nek in plaats van afgerond te zijn, zoals bij gladkoppige duiven, meer hoekig is.

Hij laat kop en hals trillen, werpt zijn kop naar achteren en beweegt hem op een wat krampachtige beweging.

De borst wordt heel hoog gedragen, de vleugels hangen af; dat wil zeggen dat ze lager worden gedragen dan de staart die tamelijk kort is en in het verlengde van de rug loopt.

De poten zijn vrij kort, glad en karmijnrood.

De voornaamste kleuren zijn rood, roodbleek, askleurig, geel, geelbleek, roodwit en geelwit gespikkeld en ten slotte eenkleurig wit.

Er bestaan ook blauwe, gekraste en zwarte, maar ze vormen veeleer de uitzondering.

Ze hebben allemaal een witte rug, stuit, buik, slagpennen en staart; de rest van de veren is gekleurd. De kleur van de nagels is in overeenstemming met die van de snavel.